

Púova hra na dobré skutky

Stokotcový les se probudil do nového rána. Oslík Ijáček se právě pustil do snídane a pochutnával si na velkém trsu bodláčí, když vtom narazil na velký šedý kámen, který mu ležel v cestě. „Tak se mi zdá,“ vzdychl Ijáček, „že sotva najdu chuť k jídlu, zase se mi někam ztratí snídane.“ Ijáček se snažil kámen odvalit stranou a úplně zapomněl, že má za sebou hromadu dalších kamenů. Strčil do ní pořádně bokem, hromada se s rachotem sesypala a jeden kámen mu přimáčkł ocásek. Ijáček se snažil kámen z ocásku odvalit, ale ať se snažil, jak se snažil, kámen neodvalil. „Teď se ještě navíc zdá,“ zabručel, „že se budu muset obejít buď bez snídane, nebo bez ocásku. Co se dá dělat, každý špatný den musí nějak začít.“

Toho samého rána náhodou sbíralo Prasátko venku žaludy. Sbíralo a sbíralo, až došlo ke kamarádovi se zavaleným ocáskem. „Propáníčka!“ leklo se Prasátko. „Zdá se, že máš dnes ráno potíže s ocáskem, milý Ijáčku. Zkusím ten kámen odvalit.“ A prasátko hekalo a funělo a tahalo a tlačilo, ale s kamenem ani nehnulo. „Díky, že ses tolik snažilo, Prasátko,“ řekl Ijáček, „ale vypadá to, že tu takhle zůstanu sedět navždy.“

„Nic se neboj,“ zvolalo Prasátko, „někoho přivedu. Počkej tady, za chvíli jsem zpátky!“ A Prasátko utíkalo pro pomoc, co mu růžové nožičky stačily. Nejprve Prasátko doběhlo k Púovu domečku a třikrát zatřukalo. „Haló, Pú!“ zavolalo. „Jsi tam?“ Pú mu přišel otevřít a mračil se přitom. „Ahoj, Prasátko,“ pozdravil kamaráda. „Představ si, zrovna se chystám snídat a vtom zjistím, že už mám jen posledních pár hrnců medu. A to není zrovna nejsladší začátek dne.“ „Teď nech med medem Pú,“ řeklo mu Prasátko. „Musíš honem se mnou. Ijáček potřebuje naši pomoc.“ Pú si hned přestal stěžovat a šel s Prasátkem.

Cestou k bodláčí potkali Prasátko s Púem Králíčka a Tygra, kteří se šli to ráno projít a proskočit. „Ahoj, Králíčku, ahoj, Tygre!“ zavolal na ně Pú. „Jdeme k bodláčí pomoci Ijáčkovi. Nechcete jít s námi?“ Ale Králíček a Tygr vrtěli hlavami. „Napřed si zacvičíme,“ řekl Králíček, „a potom přijdeme za vámi.“ „Ne, ne,“ naléhalo Prasátko, „musíte jít s námi hned! Ijáček je v nouzi.“ „To zní katastroficky!“ řekl Tygr a obrátil se na Králíčka. „Jdeme, Ušáku!“

A tak Králíček a Tygr spěchali s Púem a Prasátkem k bodláčí. Když tam doběhli, uviděli Ijáčka s ocáskem přimáčknutým k zemi. „Hu-hu-húúúú!“ zvolal Tygr. „Něco ti sedí na ocásku, kamarádíčku.“ „No právě,“ zabručel Ijáček. „Asi jsem měl zase smůlu.“ „Nic se neboj,“ těšil ho Králíček. „Však něco vymyslíme.“ „Už vím!“ vyhrklo Prasátko. „Tygr ať poskakuje před Ijáčkem, aby ho rozptýlil, a Králíček, Pú a já odvalíme ten kámen tamhle na to místo. Tam se bude krásně vyjímat!“ „Díky, Prasátko,“ řekl Ijáček. „Asi to stejně nepůjde, ale za zkoušku to

stojí.“ A tak Pú, Prasátko a Králíček hekali a funěli a tahali a tlačili, až konečně dovalili kámen na místo, které pro ně našlo Prasátko. Když byli hotovi, zajásali, zatleskali si a zahulákali po tygrovsku: „Hu-hu-húúú!“ Ijáček jim byl moc vděčný za tu pomoc. „Díky,“ řekl, „takhle je to rozhodně mnohem lepší.“

Kamarádi nechali Ijáčka žvýkat bodláčí a vraceli se zpátky. Najednou uslyšeli nad hlavami šustění křídel a uviděli Sovu. „No prosím,“ postěžovala si Sova, „jsem přímo v jádru problému a nemůžu najít nikoho, kdo by mi pomohl. Kde jste kdo?“ „To je trochu dlouhý příběh,“ řekl Králíček. „Raději si ho necháme k pořádnému talíři dobré zeleninové polévky. Co máš za problém, Sovo?“ Sova začala sáhodlouze vysvětlovat tohle a tamto, proč a nač a kdo a kdy. „Chápu,“ přikyvoval zamyšleně Králíček. „Vážně?“ zeptalo se ho zmatené Prasátko. „Já ne,“ pokrčil rameny Pú. „Tak už se vymáčkni, Zobačisko,“ řekl Tygr a netrpělivě podupával. „Musím ještě doskákat, co jsem zameškal.“ „Zdá se, že mi zmizely brýle na čtení,“ řekl Sova. „A byla bych opravdu ráda, kdybyste mi pomohli je najít.“ A tak kamarádi šli se Sovou do jejího stromového příbytku a hledali její brýle nahoře i dole, uvnitř i venku, pod i nad. Jenže brýle nebyly nikde k nalezení. Pak se Pú podíval na Sovu a překvapeně zamrkal. „Promiň, Sovo,“ řekl opatrně, „nemáš ty brýle náhodou na hlavě? Možná tam byly celou dobu.“ Sova si sáhla jedním křídlem na hlavu, trochu zrůžověla a rozpačitě si odkašlala: „Ehm, ehm, ehm. Nu, myslím, že máš pravdu, Pú. Je od tebe moc milé, že sis jich všiml.“

„Další dobrý skutek vykonán, kamarádíčkové!“ vykřikl Tygr a samou radostí se zatočil na ocase. „Hu-hu-húúúú! Dnes je šťastný den!“ Kamarádi si s úsměvem, zamávali na rozloučenou a slíbili si, že se ještě uvidí. Pú a Prasátko si řekli, že by si teď zasloužili něco dobrého k snědku. „Takový med by mohl pomoci utišit to kručení v mém bříšku,“ těšil se Pú. „Tak už ať jsme u tebe, Pú,“ zasmálo se Prasátko. „Veď nás nejkratší cestou!“

Nejkratší cesta vedla kolem domku Klokance a Klokánka. „Ahoj!“ volal na ně Klokánek. „To jsem rád, že vás vidím. Maminka říkala, že se můžu sám houpat na houpačce, jenže houpačka mě bez ní vůbec nehoupe. Asi bude rozbítá!“ „Propáníčka, Pú,“ vykviklo Prasátko, „můžeme s tím něco udělat?“ Pú chvíli usilovně přemýšlel. Pak se začal usmívat. „Nejsem si jistý, protože jsem jen medvídek s malým rozumkem, ale možná by stačilo houpačku postrčit. Zkusíme to!“ Pú a Prasátko střídavě postrkovali houpačku s Klokánkem a ten se houpal pořád výš a výš a výš. „Podívej se!“ volal Klokánek. „Skoro se můžu dotknout nebe! Díky, Pú! Díky, Prasátko!“

Vtom se ozvalo hlasité kručení. „Ach ne,“ lekl se Pú. „Moje bříško mi zase připomíná, že jsem ho měl dávno něčím nakrmit.“ „Tak to bychom si měli pospíšet k tobě, Pú,“ řeklo starostlivě Prasátko. „Na shledanou. Klokánku!“ V Púově domečku si Pú a Prasátko dali pořádnou porci medu na zasyčení. Pak Pú pozval na návštěvu Tygra, Králíčka a Ijáčka a Prasátko přineslo na svačinu žaludové muffiny. Při svačině si kamarádi povídali, co zažili, a shodli se, že i když den nezačal zrovna nejšťastněji, nakonec dopadl moc dobře. Všichni si ten den tolik pochvalovali, že to Púovi vniklo nápad. Co kdyby si zahráli hru na dobré skutky, při které by se musel

vykonat aspoň jeden dobrý skutek za den? Pú se s kamarády domluvil, že budou hru hrát příštích pět dní.

Prvního dne Pú uklízel ve spíži a našel tam košík, na který už dávno zapomněl. „Tehle košík by se hodil Prasátku na žaludy,“ pomyslel si Pú. „Hned mu ho donesu.“ Prasátko mělo z košíku velikou radost. „Moc ti děkuji, Pú,“ řeklo. „To je dokonalý dárek!“ Druhého dne donesl Králíček Púovi zvláštní dodávku medu. „Tumáš, Pú,“ řekl Králíček s plnou náručí medových hrnků. „Třeba se ti budou hodit.“ „Moc ti děkuji, Králíčku,“ usmíval se Pú. „Udělal jsi mi vážně krásný medový den!“ Třetího dne pomohl Tygr Králíčkově zasévat fazolky. „Hu-hu-húúúúú!“

volal Tygr. „Kdo by to byl řekl, že práce na zahrádce je taková zábava?“ „Díky, Tygře,“ usmíval se Králíček. „To tvoje skákání se mi zrovna teď moc hodí. Tyhle fazolky jsem chtěl zasadit už dávno!“ Čtvrtého dne doneslo Prasátko Klokanci a Klokánkovi dva košíky žaludových muffinů. „Mami, mami!“ volal Klokánek. „Prasátko nám přineslo svačinu!“ „Děkujeme ti, Prasátko,“ usmívala se Klokance, „tvoje muffiny máme s Klokánkem moc rádi!“ Pátého dne dělal Ijáček společnost Tygrovi, protože nikdo jiný neměl čas. „Napřed si zaskáčeme a pak si zahrajeme Púovy klacíky!“ navrhl Tygr. „Anebo chceš radši hrát na schovávanou?“ „To je jedno ...,“ vzdychl Ijáček. „Díky, kamarádíčku!“ zasmál se Tygr.

Šestáho dne se Pú sešel s kamarády a povídali si o tom, co kdo posledních pět dní dělal. Všichni měli dobrou náladu. A všichni začali mluvit najednou, jeden přes druhého. „Já se měl absolutně fantasticky!“ vykřikoval Tygr. „Já taky!“ kviklo Prasátko. „A já ještě víc!“ rozplýval se Králíček. „A představte si,“ řekl Ijáček, „že dokonce i já jsem dnes trochu veselý.“ Pú s nimi vřele souhlasil. A pak si najednou uvědomil proč. „To musel způsobit ta hra na dobré skutky!“ řekl. Pú a každý z jeho kamarádů se při ní naučil něco moc důležitého. Když pro někoho uděláte něco hezkého, má z toho radost nejen ona, ale i vy!

„Pravda, pravda!“ volali kamarádi. „Hip hip hurá pro Púovu hru na dobré skutky!“ „Myslím, že jsme objevili nejlepší hru na světě,“ řekl Pú. „Slibme si, že ji budeme hrát pořád.“ V tu chvíli Pú ucítil, jak ho někdo tahá za tričko. Podíval se dolů a uviděl ustarané Prasátko. „Ale, Pú,“ špitlo Prasátko, „co když zapomenu?“ Pú zůstal tiše stát a přemlouval svoji hlavu: „Mysli, myslí, myslí!“ A hlava mu vymyslela krásnou básničku k zapamatování pro Prasátko:

Máš-li zrovna na krajíčku,
vzpomeň si hned na básničku:
„Stačí jeden dobrý skutek,
aby smutek rychle utek!“

Máš-li zrovna na krajíčku,
vzpomeň si hned na básničku:
„Stačí jeden dobrý skutek,
aby smutek rychle utek!“